

Ο χρόνος είναι χρήμα;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Φωτο:thepaper.gr

Από τα αρχαία ακόμα χρόνια αντικείμενο της φιλοσοφικής αναζήτησης αποτέλεσε ο χρόνος, ο ορισμός και το αεικίνητο του χρόνου, η εκμετάλλευσή του. Στην καθημερινή ζωή του σύγχρονου ανθρώπου η λύση πολλών προβλημάτων δεν καθίσταται δυνατή λόγω έλλειψης χρόνου. Στελέχη μεγάλων επιχειρήσεων διεθνώς εκπαιδεύονται για ν' αναπτύξουν την ικανότητα σωστής διαχείρισης του χρόνου (**time management**). Διάφορες παροιμίες και λαϊκά γνωμικά ακούστηκαν για το χρόνο στο διάβα του. Το πιο γνωστό απ' αυτά είναι το "ο χρόνος είναι χρήμα", το οποίο στο παρελθόν είχε μόνο μεταφορική έννοια.

Μεγάλοι οικονομολόγοι όμως στις μέρες μας, υιοθετώντας το γνωμικό "**ο χρόνος είναι χρήμα**" (time is money), επιστρατεύθηκαν για να μετρήσουν το κόστος του χρόνου και να τον αποτιμήσουν έτσι σε πραγματικό χρήμα, κατόπιν παραγγελίας της Barkleycard. Ο χρόνος είναι χρήμα, αλλά πόσο κοστίζει; Ερευνητές του Πανεπιστημίου Warrick της Βρετανίας, με επικεφαλής τον καθηγητή Ian Walker του εν λόγω Πανεπιστημίου, επινόησαν ένα μαθηματικό τύπο, ο οποίος δείχνει το ακριβές κατ' αυτούς κόστος μιας ημέρας τεμπελιάς, μιας υπερωρίας στην εργασία ή ακόμη και το κόστος του χρόνου που δαπανάται για το πλύσιμο

των δοντιών (εφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ, 30 Μαΐου 2002). Κατ' αυτούς ο τύπος αυτός μας επιτρέπει να υπολογίζουμε αν πληρωνόμαστε όσο πρέπει την επιπρόσθετη εργασία και να αποφασίζουμε αν αξίζει να πληρώσουμε επιπλέον χρήματα για να κερδίσουμε χρόνο. Μπορούμε έτσι να εκτιμήσουμε το κόστος του να παραγγείλουμε φαγητό στο σπίτι σε σχέση με το κόστος του χρόνου που θα χρειαζόταν για να μαγειρέψουμε ή αν κερδίζουμε από την μείωση του χρονικού κόστους παίρνοντας ταξί αντί λεωφορείου.

Ο τύπος χρηματοποίησης του χρόνου είναι ο εξής:

$$V = (W [(100-t) / 100]) / C,$$

όπου V η αξία μιας ώρας, W το ποσό που κερδίζει ένας άνθρωπος σε μία ώρα, t η φορολογία και C το κόστος ζωής στον τόπο κατοικίας του ανθρώπου αυτού.

Χαρακτηριστικό του ανωτέρου τύπου, όπως και πολλών άλλων χρηματοοικονομικών δεικτών, είναι η **ησχετικότητα**, αφού το κόστος ζωής (C) είναι σχετικό και ποικίλλει από άνθρωπο σε άνθρωπο. Άλλο κόστος ζωής έχει στον ίδιο τόπο κάποιος που δεν έχει ιδιόκτητο σπίτι και πληρώνει μηνιαίο ενοίκιο από εκείνον ο οποίος ιδιοκατοικεί, καθώς και εκείνος που μένει σε μονοκατοικία από εκείνον που μένει σε διαμέρισμα, ο έγγαμος που έχει τέκνα από τον άγαμο κλπ..

Ακόμη ο ανωτέρω “ψυχρός” υπολογισμός του **κόστους του χρόνου** και της μετατροπής του σε χρήμα δεν εκλαμβάνει το χρόνο ως **δημιούργημα του Θεού**, αλλά ως δημιούργημα ανθρώπου, γι' αυτό και προσπαθεί να τον κοστολογήσει. Αν μπορούσαν όμως οι σύγχρονοι οικονομολόγοι να κατανοήσουν το νόημα και την πραγματική αξία του χρόνου για την ανθρώπινη αιωνιότητα, αν μπορούσαν να εκτιμήσουν το **πνευματικό κόστος** της απώλειας του χρόνου ενώπιον του οποίου ωχριά το οποιοδήποτε χρηματικό κόστος, το κόστος της ανθρώπινης αμέλειας και ραθυμίας (της πνευματικής τεμπελιάς), τότε θα αναφωνούσαν και αυτοί σαν τον τυφλό του Ευαγγελίου “έν οἶδα ὅτι τυφλός ὢν ἄρτι βλέπω”.

Αν μπορούμε να καταλάβουμε ότι στην πραγματικότητα **δεν υπάρχει παρόν**, αλλά μόνο παρελθόν και μέλλον, αφού ώσπου να σκεφθεί κανείς το παρόν έχει γίνει ήδη παρελθόν, τότε θα μπορούμε να καταλάβουμε την **ανεκτίμητη αξία** του δώρου του Θεού που λέγεται χρόνος. Αυτή η αξία δεν υπολογίζεται με μαθηματικούς τύπους και οικονομικούς δείκτες, αλλά συνειδητοποιείται μόνο κατά Θεόν και κερδίζεται εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών, ο οποίος είναι ο **μόνος άναρχος και άχρονος**, αφού είναι ο δημιουργός του χρόνου.

Θέλουμε να εκτιμήσουμε το χρόνο; Ας τον εκτιμήσουμε εν Χριστώ! Θέλουμε να κερδίσουμε το χρόνο; Ας τον κερδίσουμε εν Χριστώ! Θέλουμε να νικήσουμε το

χρόνο; Ας πλησιάσουμε τον Χριστό. Αυτός είναι “τά πάντα ἐν πᾶσι”, υπεράνω πάντων και αυτού ακόμη του χρόνου. Και τότε ο χρόνος θα γίνει για μας πραγματικό χρήμα, πνευματικό κτήμα, άυλο και ανεκτίμητο.

*Και ας μην ξεχνάμε ότι δεν μετατρέπονται όλα σε χρήμα και δεν έχουν τα πάντα μία τιμή (χρηματική), ένα αντίτιμο με το οποίο μπορείς να τα εξαγοράσεις. Τα υλικά μόνο αγαθά αποτιμώνται σε χρήμα, ενώ τα πνευματικά και τα συνδεδεμένα με αυτά (όπως είναι ο χρόνος) ανάγονται μόνο σε **πνευματικές αξίες**.*

Γεώργιος Τουμανίδης, Οικονομολόγος
“Η Δράσις μας”, τεύχος 425

Πηγή: xfd.gr